

Μικρά, εύπεπτα, αγαπημένα αναγνώσματα.

© MENU



Λουκούμι με φιστίκι – Λαϊκό παραμύθι

WRITTEN BY STALIAPAGONA

Το λουκούμι με φιστίκι

Μια φορά κι έναν καιρό, ήτανε μια χώρα της Ανατολής! Η χώρα ετούτη είχε έναν βασιλιά, που εκείνον τον καιρό τον λέγανε χαλίφη, και ο βασιλιάς αυτός είχε έναν σπουδαίο συμβουλάτορα, που εκείνον τον καιρό τον λέγανε βεζίρη. Ο βεζίρης της ιστορίας μας ήταν ένας άνθρωπος καλός, σοφός και δίκαιος, και τον αγαπούσανε όλοι οι καλοί. Πρώτα πρώτα τον αγαπούσε ο χαλίφης του κι αυτό προκαλούσε φθόνο στους κακούς, αλλά από όλους πιο πολύ τον αγαπούσε η πεντάμορφη γυναίκα του, η Φατιμά, που έκρυβε το πρόσωπό της πάντα πίσω από ένα πέπλο.

Μια μέρα λοιπόν, ο βεζίρης πήγε στο χαμάμ της πολιτείας. Μόλις πήγε στο χαμάμ, τον άρπαξαν οι αρωματισμένοι ατμοί από τα αιθέρια έλαια που μοσχομυρίζανε λεβάντα, αγιόκλημα και γιασεμί και αγκαλιά τον πήγανε ως τη μεγάλη μαρμάρινη μπανιέρα. Εκεί, σα μπήκε μέσα στο χλιαρό νερό που ήτανε γεμάτο ροδοπέταλα, ξάπλωσε, χαλάρωσε, και μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του – πως ήτανε ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Όμως δεν πρόλαβε να καταλαγιάσει αυτή η σκέψη, κι άξαφνα το χρυσό του δαχτυλίδι γλίστρησε από το δάχτυλο κι έπεσε μέσα στο νερό. Φοβερή αναταραχή, ψάχνει από δω, ψάχνει από κει, μαζεύτηκαν κι από τις γύρω μπανιέρες, τον κοιτάζανε ολόγυμνο να τσαλαβουτάει και του φωνάζανε.. «Βεζίρη εδώ κάτι γυαλίζει, βεζίρη εκεί κάτι γυαλίζει», όμως υπήρχε μια μικρή ρουφήχτρα στον πάτο της μπανιέρας, το νερό ανανεωνόταν κι όλοι κατάλαβαν πως πάει, χάθηκε το δαχτυλίδι.

Κι εκεί που ο βεζίρης ετοιμαζότανε να βγει από το νερό, έξαφνα βλέπει ένα μικρό κομμάτι σαπουνί και πάνω του να επιπλέει καρφωμένο το δαχτυλίδι του! Τότε, όλοι τριγύρω του είπανε, «Βεζίρη, είσαι πολύ τυχερός άνθρωπος!»

Όμως αυτός κοιτούσε το δαχτυλίδι σκεπτικός και έμοιαζε στεναχωρημένος. Το πήρε, το φόρεσε στο δάχτυλό του, ντύθηκε βιαστικά και έτρεξε κατευθείαν στο αρχοντικό του. Μόλις έφτασε άρχισε να διατάζει τους υποτακτικούς του με βιάση:

Τρέξτε, προλάβετε, πουλήστε ότι μπορεί να πουληθεί, μαζέψτε ότι μπορεί να μαζευτεί, φτιάξτε καραβάνι, μαζέψτε τρόφιμα για μακρύ ταξίδι, πάρτε ρούχα ζεστά για τη νύχτα στην έρημο και πάνω απ' όλα το πιο πολύτιμο για μένα, τη γυναίκα μου τη Φατιμά, και τρέξτε μακριά για να σωθείτε γιατί εδώ μας περιμένουν μεγάλες συμφορές!

Κανένας από τους δικούς του δεν τον ρώτησε πως, τι, γιατί! Του είχαν εμπιστοσύνη! Πριν φύγουν, ο βεζίρης έμεινε για λίγο μόνος με τη Φατιμά και της είπε:

- ο Ω, φως των ματιών μου, Ω γαζέλα μου. Ήρθε η στιγμή του χωρισμού. Μη με ρωτάς γιατί. Να ξέρεις ότι σε αγαπώ και μετά από χρόνους και καιρούς πάλι θα ανταμωθούμε, κι αν ο Θεός το θέλει, πάλι μαζί θα ζήσουμε, μαζί και θα γεράσουμε.

Η Φατιμά δε μίλησε. Ήταν από εκείνες τις γυναίκες που αγαπάνε πολύ, αλλά δε μιλάνε πολύ. Τον έσφιξε στην αγκαλιά της κι ύστερα σκέπασε το πρόσωπό της με το πέπλο της, κι έφυγε με το καραβάνι.

Την άλλη μέρα, αξημέρωτα, στρατιώτες μπήκανε στο σπίτι του βεζίρη, τον αλυσοδέσαν και τον σύρανε μπροστά στο χαλίφη που του είπε:

«Είσαι ένοχος εσχάτης προδοσίας. Θέλησες να μου πάρεις τη ζωή. Ρίξτε τον στο πιο σκοτεινό κελί.»

«Είμαι αθώος, με συκοφάντησαν, σου είμαι πιστός» προσπάθησε να του εξηγήσει ο βεζίρης, αλλά ο χαλίφης ούτε που τον άκουγε:

«Είπα, στο πιο σκοτεινό κελί!»

Και τον έριξαν στο πιο σκοτεινό κελί. Όχι στο υπόγειο, εκεί που βάζανε τους κλέφτες, ούτε στο δεύτερο, εκεί που βάζανε τους φονιάδες, ούτε στο τρίτο, εκεί που βάζανε τους τρελούς, αλλά στο τέταρτο υπόγειο, που πιο σκοτεινά δεν είχε, και το κελί του δεν υπήρχαν παρά αρουραίοι, αράχνες, υγρασία και πολύ μοναξιά...

Και πέρασε ο πρώτος χρόνος... Και ο βεζίρης δεν πίστευε αυτό που συνέβη.

«Δεν είναι αλήθεια, όλα αυτά είναι ένα κακό όνειρο», μονολογούσε...

Και πέρασε και ο δεύτερος χρόνος, και τον έπιασε ένας θυμός! Χτυπούσε το κεφάλι του στον τοίχο και έμπηγε τα νύχια του μέσα στα μπράτσα και τα πλήγωνε. Και πέρασε και ο τρίτος χρόνος. Και τον έπιασε μια θλίψη, μια μελαγχολία. Όλη την ώρα καθότανε στο σκαμνί της φυλακής και κοιτούσε το πάτωμα! Και πέρασε και τέταρτος χρόνος. Τότε ο βεζίρης είπε να οργανωθεί γιατί μπορούσε να τρελαθεί. Και αποφάσισε να κάνει κάθε μέρα ότι μπορεί να κάνει κανείς στη φυλακή: σκούπιζε όπως όπως το κελί του, που ήτανε γεμάτο ζώδια και ποντικούς, έτρωγε το άθλιο και λιγοστό φαί του, σκεφτότανε πολύ. Και ήρθε ο πέμπτος χρόνος! Και τον πέμπτο χρόνο, μια παράξενη λαχτάρα τον πλημμύρισε. Όχι για την πεντάμορφη γυναίκα του, όχι για τους δικούς του και τους φίλους του, όχι για τα περασμένα μεγαλεία του, αλλά για κάτι ασήμαντο, μικρό, γλυκό και ευωδιαστό: ένα λουκούμι με φιστίκι! Και όλο τον έκτο χρόνο, όλα γύρω του θύμιζαν το

λουκούμι με φιστίκι. Η σκόνη που αιωρούνταν παντού μέσα στο κελί του, του θύμιζε τη ζάχαρη άχνη που με αυτή είναι σκεπασμένο το λουκούμι με φιστίκι! Η μούχλα που σκέπαζε τους τοίχους και την οροφή του θύμιζε το πράσινο χρώμα που έχει το λουκούμι με το φιστίκι! Κι όλο ζητούσε από τον φύλακα να του φέρει ένα.

«Σε παρακαλώ, φύλακα, όταν βγεις έξω, φέρε μου ένα λουκούμι με φιστίκι...»

Όμως εκείνος, όποτε έβγαινε έξω από τη φυλακή, είχε πολλά πράγματα στο κεφάλι του, όλο κάτι γινότανε και το ξεχνούσε.

Και μπήκε ο έβδομος χρόνος. Και μια μέρα – κανείς δεν ξέρει γιατί – ο φύλακας το θυμήθηκε και εδέησε και του φερε, μαζί με το σιχαμερό φαγητό της φυλακής, μέσα σε ένα λευκό μαντηλάκι τυλιγμένο το πολυπόθητο λουκούμι με φιστίκι! Και ο βεζίρης δεν ήξερε τι να φάει πρώτο! Τη σούπα που ήτανε γεμάτη με μαμούνια και το ξεροκόμματο του, ή το λουκούμι με φιστίκι; Ήταν από αυτούς που αφήνουν το καλό για το τέλος και αποφάσισε να φάει πρώτα το φαί της φυλακής.

Έτσι, έτρωγε τη σούπα του, και κοιτούσε με την άκρη του ματιού του το λουκούμι με φιστίκι. Έτρωγε το ξεροκόματό του και όλο κοιτούσε το μαντήλι με το γλυκό. Και όταν τελείωσε με το παλιόφαγό του, πήρε στα χέρια του το μαντήλι, το άνοιξε προσεκτικά και κράτησε ανάμεσα στα δάχτυλά του το λουκούμι με το φιστίκι... και εκεί που ετοιμαζότανε να το βάλει στο στόμα, ορμάει ένας αρουραίος και παίρνει το λουκούμι, σέρνοντάς το μαζί του στη φωλιά του, μέσα στη σκόνη, στις αράχνες και στις ακαθαρσίες των ποντικιών.

Όμως, ξωπίσω του ορμάει και ο βεζίρης. Αρπάζει τον αρουραίο από την ουρά, όμως ο αρουραίος από τον τρόπο του κατουρήθηκε και κυλίστηκε πάνω στο λουκούμι, που γέμισε με τρίχες και με κάτουρο ποντικιού και ήτανε πια ένα σίχαμα...

Πάγωσε ο βεζίρης. Κοιτούσε το άθλιο λουκούμι με γουρλωμένα μάτια!! Όσπου βάζει ξαφνικά κάτι γέλια... μα κάτι γέλια... γελούσε ασταμάτητα για ώρα πολλή!

Μπαίνει ο φύλακας στο κελί του, βλέπει τι έγινε, και σκέφτηκε «Πάει, τρελάθηκε ο άνθρωπος και με το δίκιο του.. Τι ζήτησε ο καημένος; Ένα λουκούμι που ακόμη και ο πιο φτωχός μπορεί να το χει... Φταίω και εγώ που άργησα να του το φέρω...»

Αλλά ο βεζίρης του είπε:

«Μην νοιάζεσαι και δεν τρελάθηκα! Μόνο βρες τρόπο να στείλεις μήνυμα στη γυναίκα μου τη Φατιμά να επιστρέψει το συντομότερο, γιατί θα βγω από τη φυλακή, κι όταν βγω θα σε γεμίσω χρυσάφι, να το ξέρεις...»

Ο φύλακας – άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου – υπάκουσε με τη μία. Ε λοιπόν την άλλη μέρα αχάραγα, μπήκαν στο κελί του στρατιώτες, έλυσαν τις αλυσίδες του και παρουσίασαν το βεζίρη μπροστά στο χαλίφη!

Και εκείνος του είπε: «Συγνώμη! Χίλιες φορές συγνώμη! Σε συκοφάντησαν! Πιάσαμε τους συνωμότες και ξέρουμε όλη την αλήθεια, είσαι αθώος! Είσαι ελεύθερος να γυρίσεις στο σπίτι σου, και εγώ για να επανορθώσω θα σε γεμίσω χρυσάφι και εσένα και τα παιδιά σου και τα εγγόνια σου, μέχρι και την έβδομη γενιά...!»

Και ο βεζίρης γύρισε στο σπίτι του. Εκείνη την ώρα έφτανε και το καραβάνι με τους δικούς του, αγκαλιαστήκανε, φιλήθηκαν, έκλαψαν, κι ύστερα έστησαν γιορτή μεγάλη! Ήρθε κόσμος πολύς και τρώγανε και πίνανε και χόρευαν μέχρι τα χαράματα. Την άλλη μέρα, όταν πια έμεινε μόνος του ο βεζίρης με την Φατιμά, εκείνη λιγομίλητη τον ρώτησε:

«Άντρα μου, πως το 'ξερες πριν από χρόνια, όταν τίποτα δεν έδειχνε κάτι τέτοιο, ότι θα πέσεις σε δυσμένεια και μας έστειλες μακριά να σωθούμε; Και ύστερα πως το κατάλαβες ότι θα βγούμε από τη φυλακή όταν πάλι τίποτα δεν προμήνυε κάτι τέτοιο, και έστειλες μήνυμα να γυρίσουμε;»

Και ο βεζίρης αποκρίθηκε:

«Γυναίκα, ήξερα να διαβάζω τα σημάδια της μοίρας. Εκείνη τη μέρα στο χαμάμ, όταν έχασα το δαχτυλίδι μου, και ενώ όλα τα δαχτυλίδια πάνε πάντα στον πάτο της μπανιέρας και όταν η ρουφήχτρα τα ρουφάει χάνονται, εγώ βρήκα το δικό μου, κατάλαβα πως είχα τόση τύχη που πιο πολύ δε γίνεται, γι' αυτό η τύχη μου θα άλλαζε κι έπρεπε να προετοιμαστώ! Και τώρα κατάλαβα πως ή τύχη μου πάλι αλλάζει και τελείωσαν οι μέρες της συμφοράς, όταν μετά από τόσα χρόνια άδικης φυλάκισης και χωρισμού από σένα, δεν μπορούσα να γευτώ κάτι τόσο ταπεινό, που ακόμα και ο πιο φτωχός το μπορεί – ένα λουκούμι με φιστίκι!

Όταν η τύχη σε χαιδέψει τόσο πολύ που πιο πολύ δε γίνεται να το θυμάσαι, αυτό δεν πρόκειται να κρατήσει για πάντα – σίγουρα θα αλλάξει. Κι όταν πάλι βρεθείς στον πάτο, ποτέ μην το ξεχνάς, κι αυτό σίγουρα θα αλλάξει, γιατί δεν έχεις άλλον δρόμο από αυτόν που σε οδηγεί γοργά να ανεβαίνεις»

Λαϊκό Παραμύθι από τη συλλογή της Λίλης Λαμπρέλη «Κι αν σου μιλώ με παραμύθια»

SEPTEMBER 1, 2014SEPTEMBER 23, 2015 ·

[CREATE A FREE WEBSITE OR BLOG AT WORDPRESS.COM.](https://shortstorystore.wordpress.com/2014/09/01/λουκούμι-με-φιστίκι-λαϊκό-παραμύθι/)